Hec bona oīa feci tibi et ideo. Audi o pp̄le meus et
intellige ꝛ teſtis ero) veritatis ōtra te ſi legē meā tranſ
greſſus fueris (iſrahel ſi audieris me) obtēperādo p̄ce=
ptis meis (nō erit in te deus recēs) deus nr̄ nūq̄ fuit re=
cens nec nouus nec ī tp̄e factus ſ; antiquiſſimus ſp̄ ab
eterno et ī eternū (nec adorabis deū alienū) q̄ noīe ꝛ nō
eſſentia ſiue natura ſit deus. Nō adorabis dico deū alie
nū. qm̄ Ego ſū dn̄s deus tuus qui eduxi te de terra e=
gipti) et nō alius (dilata os tuū) ad petendū tibi vtilia
(et implebo deſideriū tuū) Ego ſic āmonui eos ꝛ tamē
Nō audiuit pp̄lus) qui (meus) deberet eſſe ad moni=
cōnē meā (et iſrahel nō intēdit michi) ingratus tot bn̄fi=
cijs. Et q2 attēdere noluit ideo. Dimiſi eos ut ꝑ ſuo
libitu ad oēs ſui cordis voluptates ferātur) et ipi ſb=
tracta grā mea (ibūt ī pc̄cis enormib9 ꝛ errorib9 ab eis
nouiter inuētis. Sic dimiſi eos. ſ; Si pp̄lus meus au
diſſet me) credēdo et ipe factus verus (iſrahel ſi in vijs
meis ambulaſſ;) p̄cepta mea obſuādo. Pro nichilo
forſitā) .i. vere abſq3 ulla difficultate (inimicos eoꝝ hu
miliaſſem eos ad nichilū redigēdo (et ſup tribulantes
eos oñdiſſe3 potētiā meā) eos interficiēdo. Propħa de
eoꝝ eterna dānacōe loq̄ns ait. Inimici dn̄i) .ſ. iudei
q̄ deberēt eſſe amici (mētiti fūt ei) nō reddētes ꝓmiſſa q̄=
bus ſe ad p̄cepta oīa eius implēda bonis pollicita cōi=
bus obligauerīt et ideo (tēpus puniccōis eoꝝ erit in e=
ternū) Et merito veniūt dānandi. q2 Deus cibauit il
los ex intima medulla frumēti et ſaturauit eos de melle
fluēte de petra) ī rupib9 eni illius terre erat mel ī copia.

Pſalmus .lxxxi. in quo monet credere
xp̄m verū deū et verū hominē eſſe.

Deus factus homo (ſtetit in ſinagoga) .i. ductu iudeoꝝ bonorũ quos deos dicit/ iuxta more illũ quo dij dicũt quicũqȝ magni viri/ in medio hoꝝ deoꝝ ſtetit xp̄us i aſſumpta natura. ſecũdũ illud. medi9 aũt vr̄m ſtetit (in medio aũt diiudicat) .i. diſcernit (bonos ac iuſtos) q̄ maieſtatis ſue monita fideq̄ȝ ſecuti ſũt a malis. Ad iudices accuſans eoꝝ prauã cõſuetudinẽ ait. Uſquequo iudicatis iniq̄tatẽ) ɔtradicẽtes legi quã vobis dederã/ ꝓplexas iniuriis afficitis/ quos vobis miſerã/ vſquequo extenditis iniq̄tatẽ iudicij veſtri/ qui iniquũ iudiciũ facitis ſup me q̄ ꝓpter vos veni/ qui vobis tanta bona feci/ quẽ occidẽ diſponitis (et vos o minores quare ɔſentitis iniquis iudicijs maiorũ) quaẽ cũ inſanientib9 inſanitis. ¶ Nolite ergo iudicare iniquitatẽ. ſȝ Iudicate) recte. ſ. xp̄m (egenũ) q̄ ſemp terrenas facultates ɔtẽpſit/ qui cũ eſſet diues ꝓ nobis factus ẽ paup (et puſillũ) qui ſibi p̄ſidiũ nõ queſiuit i terra/ iudicate dico ut eũ liberetis (et hũilẽ et pauperẽ) .i. iuſtũ oñdite (et p̄dicate) ¶ Et vos minores q̄ plures eſtis. Eripite pauperẽ ⁊ egenũ) xp̄m. ſ. de manu maiorũ) ne p̄mittatis eũ amplius capi (et de manu iude) q̄ iniuſte pſecutus ẽ eũ (liberate) ¶ Ego ita monui eos ſȝ tñ ipi. Neſciert) nõ ɔgnouert xp̄m/ et quaẽ hoc. (q̄ nõ intellexert) id ẽ nõ crediderũt/ ſcp̄tũ eſt eni niſi credideritis nõ intelligetis/ et quaẽ hoc. q̄ (in tenebris ambulãt) nõ in obſcuro viciorꝫ et cecitate infidelitatis detinebãtur et ſignũ dans ꝓpha iudeis quo agnoſcãt xp̄m ait (mouebũtur oĩa fundamẽta terre) nã i eius morte terra mota ẽ et petre ſciſſe ſũt. ¶ Et tñ. Ego dixi) ſi vultis credẽ et mãdata dei cuſtodire (dij eſtis) participacõne grẽ mee. O mira dei grã cũ ſolus ſit virtus ⁊ ſubſtãtialiter deus nõ inuidet

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

participiū nois ſui hoīb⁹ (et filij excelſi oēs) p grām et adopcōnē. oīs quidē qui ſanctis iuſſionib⁹ acquieſcat. ¶ Verba deflectit ad impios dicens. Vos autem) impij et increduli nō eritis ſicut dij viuētes vita eterna (ſ; moriemini ſicut hoīes peccatores) in pcco infidelitatis et vos maiores ſupbiā vrām in xp̄m exercētes (cadetis) in pfundū inferni ita irrecupabiliter (ſicut vn⁹ de pncipib⁹) id ē diabolus qui de celo piectus corruit in penā ſue puerſitatis inuenit. ¶ Vos quidē cadetis. ſ; tu Deus exſurge) de ſepulcro (et iudica terrenos) illos iudeos dāna eos qui ita te crucifixerūt/ qm̄ hijs repulſis (tu hereditabis in oīb⁹ gentib⁹) p vna iudeorū gente que tibi quondā hereditas peculiaris ex oībus mūdi nacōib⁹ fuit hereditatē accipies oēs gentes

¶ Pſalmus. lxxxij. in quo monet iuſtos ad pacientiā.

Propheta preuidēs xp̄m in maieſtate magna venturū ad iudiciū et admirās ait.

Domine quis ſimilis erit tibi

cū ad iudiciū i maieſtate tua magno angeloꝝ exercitu comitante venies. nullus (ne taceas) dare in impios ſententiā/ ite maledicti i ignē eternū (nec) aliq̄ miſeracōe (cōpeſcaris) aut miteſcas a vindicta eoꝝ. ſ; opprime eoſ pena eterna. ¶ Propha de pſecucōne antixpi futura loquens ait. Ne taceas dn̄e dico. Qm̄ inimici tui) antixp̄i mēbra tumultuoſis ſedicōib⁹ (ſonabūt) ɔtradicēdo doctrine tue et detrahendo tibi (et qui oderunt te extollent caput) ſibi ſcilicet antixp̄m q̄ tanta poteſtate gloriabitur ut ſe etiā deū pſumat dicere excelſū.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf